

[Albrechtsen]

at der skal være en ordentlig og seriøs folkelig debat – at forsøge på at tvinge en folkeafstemning igennem allerede til den 27. februar 1986.

VS vil gerne appellere til det flertal, der har sagt nej til pakken i dette folketing, om også at være med til, når lovforslaget om folkeafstemning skal behandles, at sikre, at vi tidligst får folkeafstemningen i midten af marts 1986, således at hele befolkningen får en ærlig chance for at kunne deltage i denne debat på rimeligt grundlag.

Kofod-Svendsen (KrF):

Jeg vil gerne begynde med at gøre et par bemærkninger om EF-Parlamentet ikke mindst nu, når den sidste ærede taler har fremmanet unionsspøgelset og understreget, at der her var tale om en alvorlig glidebane. Hvad er de faktiske kendsgerninger? Under artikel 149 står der, at det, Europa-Parlamentet kan gøre inden for en frist på tre måneder, er at »bifalde«. Der er ikke tale om, at Parlamentet skal »godkende«, eller at Parlamentet får lovgivende beføjelser. Nej, man udbygger høringsmuligheden, så der bliver en dobbelt høring, og dér kan Parlamentet bifalde; men det er Rådet, der vedtager: det er fortsat i Ministerrådet, kompetencen ligger. Dette er det afgørende i denne sag.

I øvrigt vil jeg komme ind på de substantielle, de indholdsmæssige, dele af pakken, som efter min mening klart taler for, at man må sige ja til denne pakke. Det er miljøpolitikken, der er det afgørende, og som jeg her vil understrege, for miljøforurening kender ingen grænser. Det er nødvendigt med et mere aktivt samarbejde mellem EF-landene for at imødegå en stadig mere truende udvikling på dette område, og samtidig er det en kendsgerning, at virksomheder og lande, der ikke lægger så stor vægt på miljøhensyn, kan opnå betydelige konkurrencemæssige fordele. Det kan et miljøpolitisk foregangsland som Danmark naturligvis ikke acceptere.

Den gældende Romtraktat indeholder ikke noget særligt afsnit om miljøpolitik. Det er en mangel, og det råder EF-pakken bod på. Nu slås det udtrykkeligt fast, at EF på miljøområdet skal bevare, beskytte og forbedre kvaliteten af miljøet, skal bidrage til beskyttelse af menneskers sundhed og skal sikre, at naturens ressourcer udnyttes forsigtigt og

fornuftigt. Det siges udtrykkeligt, at det er EFs politik, at forureneren skal betale. Miljøpolitikken skal kort sagt integreres i EFs samlede politik, så økologiske hensyn kommer til at spille en stadig større rolle. Nu må kommercielle interesser ikke gå forud for miljøhensyn. Her er virkelig noget for ægte miljøvenner at glæde sig over.

Men disse positive miljøbestemmelser vil lide skibbrud under åbningen af det indre marked, kan jeg allerede høre nogle sige. De nye flertalsafgørelser efter artikel 100 A vil skyde miljøet i sæk, så profitten bliver sejrherre. Nej, det vil heldigvis ikke kunne ske.

Den hidtidige retstilstand har været baseret på traktatens artikel 30, forbud mod handelshindringer, samt artikel 36, hensyn til sundhed m.v. I de tilfælde, hvor Kommissionen har anlagt sag ved Domstolen med påstand om, at en national foranstaltning f.eks. på miljøområdet har haft karakter af en handelshindring, har det været op til det enkelte medlemsland at bevise, at dette ikke er tilfældet. Det har så at sige været det enkelte medlemsland, som har haft den fulde bevisbyrde. Det har været op til Domstolen selv at afgøre, om den ønskede at inddrage andre hensyn, f.eks. miljøhensyn, end dem, der er nævnt i traktaten. Det har Domstolen til en vis grad gjort, men den er ikke traktatligt forpligtet hertil.

Det nye er, at arbejdsmiljøet og det ydre miljø udtrykkeligt indskrives i traktaten, så disse to formål bliver legitime hensyn for et medlemsland at forfølge. Det er en væsentlig forbedring. Under en fremtidig retssag ved Domstolen må Domstolen nødvendigvis i konsekvens heraf opprioritere hensynet til arbejdsmiljø og det ydre miljø, fordi disse to hensyn udtrykkeligt er indskrevet i traktaten.

Det er derfor vigtigt at slå følgende fast: selv i de tilfælde, hvor der ikke foreligger et direktiv, som den nye artikel 100 A sigter på, indebærer denne artikel en væsentlig forbedring for det enkelte medlemslands muligheder for at beskytte arbejdsmiljø og det ydre miljø.

Men situationen er miljømæssigt endnu bedre, hvor der vedtages et direktiv, for her slås det udtrykkeligt fast, at Kommissionen i sit forslag skal bygge på et højt beskyttelsesniveau. Det er en landvinding, idet Domstolen nødvendigvis også må lade denne